

Tafel en bed samengebracht

Het schilderij van Jan De Wachter werd in de zomer 2010 in de Magdalenakerk in Brugge gepresenteerd als blikvanger van de installatie 'Hereniging van Tafel en Bed'. YOT suggereerde met de titel van haar zomerproject dat deze twee meubels die in een mensenleven belangrijk zijn mogen samengebracht worden in het kerkgebouw. De tafel van de gemeenschap (in de eucharistie) is op een aantal plaatsen al teruggekeerd. Als het geloof en het kerkgebouw over het leven gaat, dan mag ook het bed niet ontbreken.

We kregen volgend commentaar van Goedele

Noem mij old-fashion, eng-denkend of misschien heb ik deze keer niets begrepen van de opzet van YOT, maar mijn tafel en bed blijven vooralsnog gescheiden. Ik heb duizenden gesprekken gevoerd, zittend aan een tafel. Ik heb mijn diepste zielenroerselen blootgelegd, over een kop koffie. Ik ben warm onthaald en getroost, aan tafel. Aan tafel voelde ik verbondenheid. Mijn tafel staat klaar voor vrienden en familie, maar deze neem ik echt niet mee in bed. Ook de kinderen (en bij uitbreiding de kat) vliegen er op bepaalde momenten onverbiddelijk uit. Geheime plannen voor kattenkwaad en toekomstdromen worden niet gesmeed in het bed van de ouders. Ze ontstaan in de rustige geborgenheid van de eigen lakens, al dan niet gedeeld met Die Ene. Die Iemand waarmee het gesprek verder gaat, van aangezicht tot aangezicht, in volledige naaktheid en kwetsbaarheid.

Zo ook vat ik de eucharistie op: als diepe, intense gemeenschapsvorming rond De Maaltijd. Zoals ook Jezus deed: hij brak het brood en gaf zichzelf . aan tafel. Echter, bidden tot De vader deed hij in afzondering. Daar had hij geen nood aan pottenkijkers. En zo denk ik dat het moet blijven: de tafel voor de gemeenschap en het bed voor Die ene. In alleen-zijn, in het niets is er plaats voor ontstaan, zonder dat het uitgesmeerd wordt voor de ogen van kijkers (subjectief steeds, al dan niet oordelend, op zijn minst meningvormend). Ik geloof sterk in schepping vanuit een afgezonderde (ik gebruik het woord 'eenzame' niet) dialoog met wat onze kern is, God, de bedpartner tot op zekere hoogte. Ik denk dat deze razende wereld vraagt om plekken om jezelf in terug te trekken en in te verbergen. Zodat je jezelf terug kan vinden en herbronnen en de relatie kan herstellen en beleven met het diepste van jezelf, waar ook God en de partner deel van uitmaken (de gezamenlijke mentale ruimte die ontstaat als de relatie goed zit), vrij van alles.

Kunnen er dan geen levensvragen in een kerkgebouw gesteld worden? Komen ze dan niet aan bod tijdens de eucharistie? Natuurlijk wel, maar slechts tot op zekere hoogte. Ik denk dat de vraag gesteld kan worden, maar dat het antwoord vooral in de persoonlijke innerlijke dialoog ligt, die in de stilte van de afzondering -het bed?- gevoerd wordt.

Nee, ik zet mijn bed dus niet aan tafel en hoe welkom je ook bent aan mijn tafel, ik vraag mijn tafel niet mee in bed.

Met vriendelijke groet

Goedele